PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. spalio 12 d. *

Byloje T-474/04

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, įsteigta Bocholte (Vokietija), atstovaujama advokatų M. Klusmann ir F. Wiemer,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą A. Bouquet, padedamo advokato A. Böhlke,

atsakovę,

dėl 2004 m. spalio 1 d. Komisijos sprendimo (2004) D/204343 panaikinimo tiek, kiek juo atmetamas ieškovės prašymas iš paskelbtos galutinės 2003 m. gruodžio 10 d. Komisijos sprendimo 2005/349/EB, susijusio su EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo

* Proceso kalba: vokiečių.

53 straipsnio taikymo procedūra (byla COMP/E-2/37.857 – Organiniai peroksidai) (OL L 110, 2005, p. 44), versijos ištrinti bet kokią su ja susijusią informaciją,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Jaeger, teisėjai J. Azizi ir E. Cremona,

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. birželio 8 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 Pagal EB 287 straipsnį „Bendrijos institucijų nariai <…> Bendrijos pareigūnai ir kiti tarnautojai <…> neturi teisės atskleisti informacijos, kurią jie yra įsipareigoję saugoti kaip tarnybinę paslaptį, ypač informacijos apie įmones, jų verslo ryšius ar sąnaudų sudedamąsias dalis“.

2 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio (EB 81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 20 straipsnio „Profesinės paslaptys“ 2 dalis nustato, kad „nepažeidžiant 19 ir 21 straipsnių nuostatų, Komisija ir (jos) pareigūnai bei kiti tarnautojai neatskleidžia informacijos, kurią jie gauna taikydami šį reglamentą, ir tos rūšies informacijos, kurios atžvilgiu jie įpareigoti saugoti profesinę paslaptį“.

3 Reglamento Nr. 17 21 straipsnis „Sprendimų skelbimas“ numato:

„1. Komisija skelbia sprendimus, kuriuos ji priima pagal 2, 3, 6, 7 ir 8 straipsnius.

2. Skelbiamoje informacijoje nurodomi suinteresuotųjų šalių pavadinimai ir sprendimo esmė; skelbiant atsižvelgiama į teisėtus įmonių interesus saugoti jų komercines paslaptis.“

4 1998 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2842/98 dėl šalių išklausymo nagrinėjant tam tikras bylas pagal (EB 81) ir (82) straipsnius (OL L 354, p. 18) 13 straipsnio 1 dalis, taikytina šioje byloje, nustato:

„Informacija, įskaitant dokumentus, neperduodama ir su ja neleidžiama susipažinti, jei joje yra kurios nors šalies, tarp jų ir šalių, kurioms Komisija pareiškė prieštaravimus, pareiškėjų ir ieškovų ar kitų trečiųjų šalių komercinių paslapčių ar kitos konfidencialios informacijos <…> Komisija nustato atitinkamą susipažinimo su bylomis

tvarką, atsižvelgdama į tai, kad būtina saugoti komercines paslaptis <…> bei kitą konfidencialią informaciją.“

5 2001 m. gegužės 23 d. Komisijos sprendimo 2001/462 EB, EAPB dėl bylas nagrinėjančių pareigūnų įgaliojimų tam tikrose konkurencijos bylose (OL L 162, p. 21) 9 straipsnis numato:

„Kai ketinama atskleisti informaciją, kuri gali būti įmonės komercinė paslaptis, apie šį ketinimą ir jo priežastis pranešama raštu. Nustatomas laikas, per kurį įmonė gali pateikti raštiškus paaiškinimus.

Kai suinteresuotoji įmonė nesutinka atskleisti informacijos, tačiau nustatoma, kad informacija nėra saugoma ir dėl to ją galima atskleisti, tokia išvada pateikiama motyvuotame sprendime, apie kurį pranešama suinteresuotajai įmonei. Sprendime nustatomas terminas, nuo kurio informacija bus atskleista. Toks terminas nustatomas ne anksčiau kaip praėjus savaitei po pranešimo dienos.

Pirmoji ir antroji straipsnio pastraipos taikomos *mutatis mutandis* informacijos atskleidimo atžvilgiu, apie tai paskelbiant *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.“

6 Pagal 1974 m. lapkričio 26 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2988/74 dėl teisinių procedūrų ir sankcijų, taikomų pagal Europos ekonominės bendrijos taisykles dėl

transporto ir konkurencijos, taikymo terminų (OL L 319, p. 1) 1 straipsnio 1 dalies b punktą Komisijos teisei skirti baudas ar nuobaudas už Bendrijos konkurencijos teisės nuostatų pažeidimus nustatomas penkerių metų terminas, kai padaromi pažeidimai, kurie nėra susiję su nuostatų dėl įmonių arba jų asociacijų paraiškų bei pranešimų, informacijos prašymo arba tyrimų vykdymo pažeidimu.

Faktinės aplinkybės, procedūra ir šalių reikalavimai

7 2002 m., remdamasi Reglamentu Nr. 17, Komisija pradėjo tyrimą dėl Europos organinių peroksidų gamintojų, o būtent AKZO grupės, *Atochem* teisių perėmėjos *Atofina SA* (toliau – *Atochem/Atofina*) ir *Peroxid Chemie GmbH & Co. KG*, bendrovės, kurią kontroliavo *Laporte plc*, tapusi *Degussa UK Holdings Ltd*, *Peróxidos Orgánicos SA*, *FMC Foret SA*, *AC Treuhand AG* ir ieškovės, dalyvavimo karteliuose EB 81 straipsnio prasme, iš jų viename pagrindiniame ir keliuose regioniniuose karteliuose tam tikrose organinių peroksidų rinkose.

8 2003 m. kovo 27 d. Komisija pradėjo formalią tyrimo procedūrą ir parengė pranešimą apie kaltinimus, kuris buvo išsiųstas ir ieškovei. Savo 2003 m. birželio 13 d. pastabose ieškovė iš esmės ginčijo savo dalyvavimo pagrindiniame kartelyje apimtį ir laiką bei nurodė nuo 1994 m. iki 1996 m. turėjusi tik atsitiktinius kontaktus su *Peroxid Chemie* ir *Atochem/Atofina*. Tačiau ji nurodė neturėjusi jokių kontaktų su kitomis susijusiomis įmonėmis. Bet kuriuo atveju jau yra suėjusi senatis priimti sprendimą dėl galimo ieškovės pažeidimo.

9 2003 m. gruodžio 10 d. laišku Komisija pranešė ieškovei apie savo sprendimą nutraukti jos atžvilgiu pradėtą procedūrą.

10 Be to, 2003 m. gruodžio 10 d. Sprendimu 2005/349/EB, susijusiu su EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūra (Byla COMP/E-2/37.857 – Organiniai peroksidai) (OL L-110, p. 44, toliau – sprendimas dėl peroksidų), Komisija *Atochem/Atofina*, *Peroxid Chemie*, *AC Treuhand*, *Peróxidos Orgánicos* ir *Degusia UK* paskyrė baudas už EB 81 straipsnio pažeidimą. Šis sprendimas buvo skirtas minėtoms bendrovėms, tačiau ieškovė nebuvo jo adresatė.

11 Sprendimo dėl peroksidų rezoliucinėje dalyje nėra užsimenama apie ieškovės dalyvavimą nustatytame pažeidime. Vis dėlto šis sprendimas visų pirma 78 konstatuojamojoje dalyje dėl ieškovės nurodo:

„Suteikusi atitinkamoms įmonėms galimybę pateikti savo pastabas dėl kaltinimų Komisija nusprendė nutraukti procedūrą (ieškovės) ir *(FMC Foret)* atžvilgiu. Dėl (ieškovės) Komisija konstatavo, kad negali būti įrodytas šios įmonės dalyvavimas vieninteliame ir tęstiniame pažeidime po 1997 m. sausio 31 d., t. y. datos, reikšmingos nustatant senaties terminą <…>“

12 Sprendimo dėl peroksidų 156–177 konstatuojamosiose dalyse detaliai aprašomas ieškovės dalyvavimas pagrindiniame kartelyje tarp AKZO grupės, *Atochem/Atofina* ir *Peroxid Chemie*, kuris tęsėsi nuo 1971 m. iki 1999 metų. Komisija iš esmės konstatuoja, kad ieškovė tiesiogiai ir formaliai nedalyvavo pagrindiniame kartelyje, tačiau ji nuo 1993 m iki 1996 m., turėdama antikonkurencinių tikslų, dalyvavo susitikimuose ir kontaktavo su *Atochem/Atofina* ir *Peroxid Chemie*, taip pat keitėsi svarbiais komerciniais duomenimis su minėtomis įmonėmis.

13 Galiausiai sprendimo dėl peroksidų 319 konstatuojamojoje dalyje nurodoma:

„Pranešimas apie kaltinimus buvo skirtas (ieškovei). Vis dėlto šis sprendimas nėra (jai) skirtas (žr. 78 konstatuojamąją dalį), nes nebuvo galima įrodyti (ieškovės) dalyvavimo (kartelyje) po 1997 m. sausio 31 dienos."

14 2004 m. vasario 18 d. laišku, išsiųstu 2004 m. vasario 19 d., Komisija persiuntė ieškovei sprendimo dėl peroksidų kopiją ir šio sprendimo santrauką. Šiuo laišku Komisija informavo ieškovę apie savo ketinimą paskelbti sprendimo dėl peroksidų nekonfidencialią versiją ir šio sprendimo santrauką pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnį bei paprašė jos nurodyti galimas vietas, kuriose, jos manymu, yra informacijos, sudarančios komercinę paslaptį, ar kitos konfidencialios informacijos.

15 2004 m. kovo 4 d. laišku ieškovė paprašė Komisijos iš paskelbti skirtos sprendimo dėl peroksidų versijos ištrinti bet kokią su ieškove ar jos tariamai neteisėtu elgesiu susijusią informaciją, o būtent 15, 81, 106 (4 lentelė), 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202 ir 270 konstatuojamosiose dalyse pateiktą informaciją, nes ieškovė nėra šio sprendimo adresatė, o jos atžvilgiu pradėta procedūra buvo nutraukta (sprendimo dėl peroksidų 78 konstatuojamoji dalis). Iš tikrųjų tam tikros sprendimo dėl peroksidų vietos, susijusios su ieškovės dalyvavimu nustatytame pažeidime, o būtent 169 ir 176 konstatuojamosios dalys, kurias ieškovė ginčijo administracinėje procedūroje, yra netikslios. Bet kuriuo atveju 45 konstatuojamojoje dalyje (ieškovės rinkos dalis), 106 konstatuojamojoje dalyje (4 lentelė), 168 ir 175 konstatuojamosiose dalyse (M. S. inicialai) ir 173–177 bei 510 konstatuojamosiose dalyse (detalus ieškovės vertinimas, atliktas su trečiuoju asmeniu derantis dėl jos įgijimo) esančios komercinės paslaptys turi būti ištrintos.

16 2004 m. balandžio 6 d. laišku Komisija pranešė ieškovei, kad sprendimo dėl peroksidų negalutinėje versijoje, skirtoje paskelbti, ištrins bet kokią su ieškove susijusią informaciją, ir pridėjo atitinkamą nekonfidencialią sprendimo versiją. Vis dėlto Komisija nepakeitė savo pozicijos dėl prašymo įslaptinti su ieškove susijusius duomenis galutinėje sprendimo dėl peroksidų versijoje, skirtoje paskelbti.

17 2004 m. balandžio 13 d. laišku ieškovė paprašė, kad jos pavadinimas būtų ištrintas iš sprendimo dėl peroksidų 15 konstatuojamosios dalies ir 4 lentelės, ir, tik patenkinus šį prašymą, leido paskelbti minėto sprendimo negalutinę versiją.

18 2004 m. birželio 22 d. laišku Komisija pateikė ieškovei negalutinę ir nekonfidencialią sprendimo dėl peroksidų versiją, kuri artimiausiu metu turėjo būti paskelbta Komisijos interneto tinklavietėje ir kurioje nebuvo jokios su ieškove susijusios informacijos.

19 2004 m. birželio 28 d. laišku Komisija pranešė ieškovei apie savo ketinimą atmesti jos prašymą įslaptinti su ieškove susijusią informaciją sprendimo dėl peroksidų galutinėje versijoje, skirtoje paskelbti. Iš tikrųjų šiame sprendime Komisija pripažino, kad ieškovė pažeidė EB 81 straipsnį, tačiau dėl senaties termino pasibaigimo neįmanoma jai paskirti baudos. Vis dėlto Komisija galutinėje ir nekonfidencialioje sprendimo dėl peroksidų versijoje sutiko ištrinti ieškovės vadovo M. S. pavardę ir nuorodas į jos detalų vertinimą, atliktą su trečiuoju asmeniu derantis dėl jos įgijimo, o informaciją, susijusią su ieškovės rinkos dalimis, pakeitė rinkos dalių intervalais. Galiausiai Komisija informavo ieškovę apie galimybę pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnį kreiptis į bylas nagrinėjantį pareigūną, jei ji neatsisakytų savo prašymo įslaptinti su ja susijusią informaciją.

20 2004 m. liepos 12 d. laišku ieškovė paprašė bylas nagrinėjančio pareigūno iš sprendimo dėl peroksidų versijos, skirtos paskelbti, ištrinti visą su ja susijusią informaciją, kaip tai buvo padaryta negalutinėje versijoje, paskelbtoje Komisijos interneto tinklavietėje. Šiame laiške ieškovė nurodė tuos pačius argumentus kaip ir 2004 m. kovo 4 d. laiške bei pažymėjo, kad tariamai klaidinga informacija apie jos dalyvavimą nustatytame pažeidime, išdėstyta 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (4 lentelė), 108, 120–123, 156–177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 ir 510 konstatuojamosiose dalyse bei turinio 1.3.1 punkte, turi būti ištrinta. Grįsdama savo reikalavimą, ieškovė nurodė, kad ši informacija galėtų būti įrodymas tretiesiems asmenims pareiškiant ieškovei ieškinį dėl nuostolių atlyginimo ir padarytų žalos jos reputacijai rinkoje. Be to, Komisija, nutraukusi tyrimo procedūrą ieškovės atžvilgiu, jau negali jos kaltinti EB 81 straipsnio pažeidimu ar priimti ją kaltinančio sprendimo. Be to, aplinkybė, kad ieškovė nėra sprendimo dėl peroksidų adresatė, jai užkerta kelią pareikšti tiesioginį ieškinį dėl minėto sprendimo. Galiausiai Komisijos elgesys yra nesuderinamas su senaties termino normų tikslu ir su teisinio saugumo bei nekaltumo prezumpcijos principais.

21 2004 m. rugsėjo 13 d. laišku bylą nagrinėjantis pareigūnas priėmė pirmą sprendimą pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąją pastraipą. Šiame sprendime jis atsisakė galutinėje paskelbti skirtoje sprendimo dėl peroksidų versijoje ištrinti visą su ieškove susijusią informaciją, išskyrus inicialus M. S., informaciją, susijusią su ieškovės detaliu vertinimu, ir informaciją, susijusią su ieškovės rinkos dalimis, kuri turėjo būti pakeista rinkos dalių intervalu, dėl to, kad tai nėra komercinė paslaptis, nes komercinė paslaptis apibrėžiama kaip informacijos atskleidimas, kuris rimtai pažeidžia susijusio asmens interesus. Pirma, dėl galimų ieškinių dėl žalos atlyginimo pagal nacionalinę teisę bylas nagrinėjantis pareigūnas nusprendė, kad tokia galimybė savaime nėra rimtas ir neteisingas ieškovės interesų pažeidimas, galintis pateisinti ginčijamos informacijos apsaugą. Ieškiniai dėl žalos atlyginimo nacionaliniuose teismuose, jei jie būtų pagrįsti, iš esmės būtų tinkama Bendrijos ir nacionalinės konkurencijos teisės pažeidimo pasekmė. Bylas nagrinėjantis pareigūnas pažymėjo, kad sprendimas dėl peroksidų nebuvo skirtas ieškovei ir kad nenustačius šiame sprendime ieškovės padaryto EB 81 straipsnio pažeidimo, jis teisiškai nebūtų privalomas

nacionaliniams teismams. Antra, šis pareigūnas nurodė, kad ieškovės dalyvavimo nustatytuose pažeidimuose atveju galima žala ieškovės reputacijai yra adekvati sprendimo dėl peroksidų paskelbimo pasekmė. Galiausiai jis nurodė, kad net jei sprendime dėl peroksidų pateikti teiginiai neatitiktų faktų, o tokio atitikimo tikrinti bylas nagrinėjantis pareigūnas neprivalo, ieškovei tai nesukeltų jokios rimtos ir tęstinės žalos, galinčios lemti ginčijamos informacijos pripažinimą komercine paslaptimi.

22 Be to, tame pačiame laiške bylas nagrinėjantis pareigūnas atskiroje dalyje „Teisės į gynybą užtikrinimas“ nurodė, kad siekiant nepažeisti ieškovės teisės į gynybą, informacija dėl jos tariamo dalyvavimo regioniniame kartelyje Ispanijoje, išdėstyta sprendimo dėl peroksidų 176, 262 ir 328 konstatuojamosiose dalyse, turi būti išimta, nes atsižvelgiant į tai, kad šios informacijos nebuvo pranešime apie kaltinimus, ieškovė negalėjo dėl jos pateikti savo pastabų.

23 2004 m. rugsėjo 27 d. laišku ieškovė pranešė apie savo ketinimą Pirmosios instancijos teismui pateikti ieškinį dėl jos prašymo įslaptinti su ja susijusią informaciją atmetimo, esančio 2004 m. rugsėjo 13 d. bylas nagrinėjančio pareigūno laiške, ir prašyti atidėti galutinės sprendimo dėl peroksidų versijos, kurioje pateikiama su ieškove susijusi informacija, skelbimą iki bus priimtas sprendimas teismo byloje.

24 2004 m. spalio 1 d. laiške, kuriame buvo išdėstytas sprendimas *SG-Greffe (2004) D/204343* (toliau – ginčijamas sprendimas), bylas nagrinėjantis pareigūnas dar kartą pakartojo 2004 m. rugsėjo 13 d. laiške nurodytus motyvus. Be to, jis pažymėjo, kad Komisija atidės ginčijamame sprendime apibūdintos sprendimo dėl peroksidų

versijos skelbimą iki ieškovė Pirmosios instancijos teismui pagal EB 242 straipsnį pateiks prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

25 2004 m. spalio 15 d. laiške ieškovė pranešė bylas nagrinėjančiam pareigūnui, kad ji neteiks prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo dėl teismų praktikoje nustatytų griežtų su tokio prašymo pagrįstumu susijusių sąlygų.

26 2004 m. spalio 18 d. laišku bylas nagrinėjantis pareigūnas atsakė, kad, atsižvelgiant į ieškovės atsisakymą inicijuoti Pirmosios instancijos teisme procedūrą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, nebeliko kliūčių paskelbti numatytą galutinės sprendimo dėl peroksidų versiją.

27 Todėl Komisija savo Konkurencijos generalinio direktorato (GD) interneto tinklavietėje paskelbė nekonfidencialią sprendimo dėl peroksidų versiją, kurioje buvo su ieškove susijusios informacijos ir kitų jos ginčytų nuorodų.

28 2004 m. gruodžio 10 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

29 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (trečioji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. Per 2006 m. birželio 8 d. posėdį buvo išklausytos šalių pastabos žodžiu ir jų atsakymai į Pirmosios instancijos teismo žodžiu užduotus klausimus.

30 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo atmetamas jos prašymas ištrinti visą su ja susijusią informaciją galutinėje paskelbtoje sprendimo dėl peroksidų versijoje,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

31 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

A — *Dėl prašymo dėl panaikinimo priimtinumo*

1. *Šalių argumentai*

32 Komisija ginčija ieškovės suinteresuotumą pareikšti ieškinį, todėl ir šio ieškinio priimtinumą.

33 Ji nurodo, kad kadangi ieškovė atsisakė Pirmosios instancijos teismui pateikti prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, o per tą laiką sprendimas dėl peroksidų buvo paskelbtas su visa ginčijama informacija, ieškovė jau neturi suinteresuotumo pareikšti ieškinio dėl šio sprendimo. Ieškovė 2004 m. rugsėjo 27 d. laiške pati pripažino tokio intereso nebuvimą, nurodydama, kad dėl paskelbimo jos ieškinys neteko prasmės.

34 Komisija mano, kad ieškovė visiškai nenurodo, kodėl ginčijama ir paskelbta informacija yra komercinė paslaptis. Bet kuriuo atveju galimas ginčijamo sprendimo panaikinimas nepanaikins fakto, kad tretieji asmenys susipažino su minėta informacija, o galimybė, kad panaši situacija gali susiklostyti ateityje, yra minimali. Todėl abejotina, kad ginčijamo sprendimo panaikinimas gali sukelti teisinių pasekmių (1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, T-480/93 ir T-483/93, Rink. p. II-2305, 59 ir 60 punktai).

35 Komisija mano, jog ieškinys yra pagrįstas klaidinga prielaida, kad ginčijama informacija turi privalomąjį pobūdį. Tačiau su pažeidimais susiję teiginiai, pavyzdžiui, dėl ieškovės, kurie yra išdėstyti tik sprendimo dėl peroksidų konstatuojamojoje dalyje ir kurie formaliai nėra nurodyti rezoliucinėje minėto sprendimo dalyje, nėra privalomi (1975 m. gruodžio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Suiker Unie ir kt. prieš Komisiją*, 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ir 114/73, Rink. p. 1663, 315 punktas; 1994 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *AWS Benelux prieš Komisiją*, T-38/92, Rink. p. II-211, 34 punktas; 1995 m. balandžio 6 d. Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, T-145/89, Rink. p. II-987, 35, 55 ir kiti punktai bei 1999 m. kovo 11 d. Sprendimo *Aristrain prieš Komisiją*, T-156/94, Rink. p. II-645, paskelbto ištraukomis, 699 punktas). Dėl ieškovės argumento, jog ji yra suinteresuota pareikšti ieškinį, nes galimas ginčijamo sprendimo panaikinimas galėtų būti pagrindas pareikšti ieškinį dėl Komisijos atsakomybės, jei iš ieškovės nacionalinėje byloje būtų priteista žala, Komisija mano, kad jis yra visiškai hipotetinis, ir primena, kad ieškovė nėra nacionaliniams teismams privalomo sprendimo, konstatuojančio EB 81 straipsnio pažeidimą, adresatė.

36 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad jos ieškinys dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo yra priimtinas.

2. *Pirmosios instancijos teismo vertinimas*

37 Pirmiausia reikia pažymėti, kad šis ieškinys yra pareikštas dėl ginčijamo sprendimo, kuris buvo priimtas remiantis Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąja pastraipa ir kuriuo Komisija iš dalies atmetė ieškovės prašymą įslaptinti tam tikrą informaciją, nes prašymas buvo susijęs su tam tikromis paskelbti skirtos sprendimo dėl peroksidų nekonfidencialios versijos vietomis. Taigi šiuo ieškiniu nėra siekiama užginčyti paties sprendimo dėl peroksidų teisėtumo. Be to, šalys neginčija, kad terminas, per kurį buvo galima pareikšti ieškinį dėl sprendimo dėl peroksidų, kurio kopija ieškovei buvo perduota 2004 m. vasario 19 d., baigėsi, ir todėl šis sprendimas įgijo *res judicata* galią ieškovės atžvilgiu bei gali turėti jai privalomų teisinių pasekmių.

38 Net jei ieškovė tinkamu metu turėjo galimybę pareikšti ieškinį dėl sprendimo dėl peroksidų, tačiau to nepadarė, tai nereiškia, kad ji nėra suinteresuota pareikšti ieškinio dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, jog toks interesas suponuoja, kad ginčijamo akto panaikinimas gali turėti teisinių pasekmių (žr. 34 punkte minėto sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją* 59 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką, taip pat šiuo klausimu žr. 1986 m. birželio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *AKZO Chemie prieš Komisiją*, 53/85, Rink. p. 1965, 21 punktą), kad ieškinio patenkinimas jį pareiškusiai šaliai gali būti naudingas (žr. pagal analogiją 2002 m. liepos 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 21 punktą) ir kad tai pateisina egzistuojantį bei realų interesą panaikinti minėtą aktą (2005 m. spalio 17 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *First Data ir kt. prieš Komisiją*, T-28/02, Rink. p. II-4119, 42 punktas).

39 Šiuo atžvilgiu pirmiausia reikia konstatuoti, kad klausimas, ar ginčijamo sprendimo panaikinimas gali suteikti naudos ieškovei ir taip pagrįsti jos suinteresuotumą pareikšti ieškinį, priklauso nuo klausimo dėl esmės išsprendimo, t. y. dėl sąvokos „komercinė paslaptis“ Sprendimo 2001/462 9 straipsnio pirmosios pastraipos, skaitomos kartu su Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalimi, prasme reikšmės. Iš tikrųjų, jei ieškovės prašymas įslaptinti tam tikrą informaciją bent jau iš dalies yra susijęs su komercine paslaptimi minėtų nuostatų prasme, o tai ir reikia išspręsti vertinant šio ieškinio pagrįstumą, ginčijamas sprendimas, kuriuo buvo atmestas šis prašymas, būtų neteisėtas dėl klaidingo šios sąvokos taikymo. Todėl ginčijamo sprendimo panaikinimas gali suteikti naudos ieškovei, nes Komisija pagal EB 233 straipsnį būtų atsakinga už sprendimo dėl peroksidų paskelbimo, kai pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį reikėjo atsižvelgti į teisėtus ieškovės interesus saugoti jos komercinę paslaptį, pasekmes.

40 Antra, priešingai nei tvirtina Komisija, vienintelė aplinkybė, kad ginčijama informacija jau buvo paskelbta ir kad tam tikri tretieji asmenys jau galėjo su ja susipažinti, negali panaikinti ieškovės suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Atvirkščiai, tęstinis šios informacijos skleidimas pažeidžia ieškovės interesus, ypač jos reputaciją, o tai pagal šio sprendimo 38 punkte nurodytą teismų praktiką yra egzistuojantis ir realus interesas. Be to, bet koks kitas aiškinimas, pagal kurį ieškinio priimtinumas priklausytų nuo to, ar Komisija atskleidė ginčijamą informaciją, taigi nuo įvykusio fakto, leistų Komisijai išvengti teisminės kontrolės atskleidžiant tokią informaciją, net jei toks atskleidimas būtų neteisėtas.

41 Apskritai šio sprendimo 39 ir 40 punktuose pateiktą vertinimą patvirtina teismų praktika, pagal kurią sprendimo panaikinimas pats savaime gali turėti teisinių pasekmių, pavyzdžiui, įpareigoti Komisiją pagal EB 233 straipsnį imtis būtinų priemonių Pirmosios instancijos teismo sprendimui įvykdyti ir užkirsti kelią tokios Komisijos praktikos pasikartojimui (šiuo klausimu žr. 1994 m. lapkričio 9 d. Pirmosios instancijos teismo

sprendimo *Scottish Football prieš Komisiją*, T-46/92, Rink. p. II-1039, 14 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Šioje byloje ginčijamas sprendimas lėmė sprendimo dėl peroksidų nekonfidencialios versijos nuolatinį skelbimą GD „Konkurencija“ interneto tinklalapyje, neištrynus su ieškove susijusios informacijos. Todėl galimas ginčijamo sprendimo panaikinimas bent iš dalies įpareigotų Komisiją pagal EB 233 straipsnį nutraukti ginčijamos informacijos skelbimą.

42 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisijos nurodyti argumentai dėl ieškinio nepriimtinumo turi būti atmesti, nenagrinėjant kitų šiuo klausimu šalių pateiktų argumentų.

B — *Dėl esmės*

1. *Pirminės pastabos*

43 Grįsdama savo ieškinį, ieškovė nurodo tris pagrindus, pagrįstus, pirma, Reglamento Nr. 17 21 straipsnio pažeidimu, antra, remiantis Reglamento Nr. 17 3 ir 15 straipsniais, Komisijos teisės priimti ir paskelbti sprendimą, konstatuojantį ieškovės pažeidimą, neturėjimu ir, trečia, ieškovės teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimu.

2. *Dėl ieškinio pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 17 21 straipsnio pažeidimu*

a) Šalių argumentai

44 Ieškovė tvirtina, jog vien tai, kad ji nėra sprendimo dėl peroksidų adresatė, draudžia Komisijai skelbti su ja susijusią informaciją.

45 Ieškovė mano, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnyje numatytas skelbimas yra susijęs tik su suinteresuotosiomis šalimis. Tačiau šioje nuostatoje numatyta sąvoka „suinteresuotoji šalis“ apima tik sprendimo skirti baudą adresates ir neapima susijusių įmonių, kurios nėra tokio sprendimo adresatės. Iš tikrųjų tokio sprendimo, kuris nepalankiai veikia įmones, nesančias jo adresatėmis, paskelbimu yra nubaudžiamos šios įmonės, nes paskelbimas sukelia neigiamų pasekmių jų reputacijai ir padidina trečiųjų asmenų ieškinių dėl žalos atlyginimo pareiškimo nacionaliniuose teismuose tikimybę remiantis minėtame sprendime pateiktais įrodymais. Be to, ieškovė mano, kad, priešingai nei sprendimo adresatės, tokios įmonės, norėdamos išvengti neigiamo poveikio ir minėtos ieškinių pareiškimo galimybės, negali ginčyti teisme tokios informacijos pagrįstumo, o tai yra nepagrįstas jų teisės į veiksmingą teisminę gynybą ribojimas.

46 Per posėdį ieškovė, iš esmės remdamasi grindžiant antrąjį ieškinio pagrindą nurodytais argumentais ir 2006 m. gegužės 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* (T-198/03, Rink. p. II-1429), pažymėjo, kad Komisijos teisę pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį skelbti sprendimą riboja pirmiausia profesinės paslapties apsauga EB 287 straipsnio prasme, kuri taip pat apima informacijos, pavyzdžiui, tokios, kokia nurodyta 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės

visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43) 4 straipsnyje, atskleidimą, ir, antra, nekaltumo prezumpcijos principas, numatytas 2007 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1) 48 straipsnyje, kuriuo remiantis turi būti vertinama Komisijos teisė skelbti. Iš tikrųjų nekaltumo prezumpcijos principas draudžia Komisijai atskleisti apkaltinančią informaciją, kurios atskleidimo susijusi įmonė neturėjo galimybės ginčyti teisme.

47 Todėl sprendimo dėl peroksidų, kuriame buvo informacijos, susijusios su tariamu ieškovės neteisėtu elgesiu, paskelbimas pažeidžia Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį.

48 Komisija mano, jog aplinkybė, kad ieškovė nebuvo sprendimo dėl peroksidų adresatė, neturi reikšmės jos teisei paskelbti minėtą sprendimą įtraukiant su ja susijusią informaciją, juo labiau kad ieškovės atžvilgiu buvo pradėta administracinė procedūra, tačiau ji buvo nutraukta.

49 Komisija mano, kad vienintelis jos teisės skelbti ribojimas, numatytas Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalies antroje sakinio dalyje, yra jos pareiga atsižvelgti į teisėtus įmonių interesus saugoti jų komercines paslaptis. Tačiau šios nuostatos pirmoje sakinio dalyje nurodomi tik minimalūs reikalavimai skelbiamai informacijai, t. y. turi būti nurodyti šalių pavadinimai ir sprendimo esmė.

50 Teismų praktika patvirtina šį aiškinimą pripažindama, kad gali būti skelbiama ne tik minimalius reikalavimus atitinkanti informacija. Viso sprendimo skirti baudas teksto paskelbimas yra teisėtas, net jei pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnį priimti

sprendimai nėra sprendimai, nurodyti to paties reglamento 21 straipsnio 1 dalyje (1970 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chemiefarma prieš Komisiją*, 41/69, Rink. p. 661, 101–103 punktai ir 1972 m. liepos 14 d. Sprendimo *Francolor prieš Komisiją*, 54/69, Rink. p. 851, 30 ir 31 punktai). Todėl ginčijamame sprendime Komisija, remdamasi teismų praktika, teisingai konstatavo, kad ji gali skelbti sprendimus ar jų dalis, kurių atžvilgiu antrinė teisė nenumato pareigos paskelbti, su sąlyga, kad tokiu paskelbimu neatskleidžiama komercinė paslaptis.

51 Be to, Komisija tvirtina, kad net jei Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalies pirmoje sakinio dalyje esantis žodžių junginys „suinteresuotosios šalys“ reiškia tik sprendimo adresatus, vis dėlto iš antroje šio sakinio dalyje vartojamos platesnės sąvokos, t. y. „įmonė“, o ne „suinteresuotoji šalis“, matyti, kad skelbiamame sprendime gali būti pateikiama informacija ne tik apie suinteresuotąsias šalis, bet ir apie kitus asmenis.

52 Komisija taip pat tvirtina, kad sprendime dėl peroksidų pateikta neprivalomo pobūdžio su ieškove susijusi informacija, kuri nėra formaliai nurodyta minėto sprendimo rezoliucinėje dalyje, pagal teismų praktiką (2000 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Masterfoods ir HB*, C-344/98, Rink. p. I-11369, 52 punktas) nėra Komisijos sprendimo dalykas, į kurį turi atsižvelgti nacionaliniai teismai, nagrinėdami galimą ieškinį dėl žalos atlyginimo (2000 m. kovo 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Coca-Cola prieš Komisiją*, T-125/97 ir T-127/97, Rink. p. II-1733, 86 punktas). Taigi nagrinėjamu atveju dėl Komisijos vertinimo, pateikto sprendimo dėl peroksidų konstatuojamojoje dalyje, gali būti pareikštas ieškinys dėl panaikinimo tik tuo atveju, jei jis, būdamas akto, darančio neigiamą poveikį, motyvu, yra šio akto rezoliucinės dalies būtinas pagrindas (1992 m. rugsėjo 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *NBV ir NVB prieš Komisiją*, T-138/89, Rink. p. II-2181, 31 punktas; 1996 m. spalio 8 d. Sprendimo *Compagnie maritime belge transports ir kt. prieš Komisiją*, T-24/93–T-26/93 ir T-28/93, Rink. p. II-1201, 150 punktas ir 1999 m. spalio 7 d. Sprendimo *Irish Sugar prieš Komisiją*, T-228/97, Rink. p. II-2969, 178 punktas). Tačiau konstatuojamojoje dalyje esanti informacija, susijusi su pažeidimais, ir nesanti tokiu pagrindu, nedaro žalos nei suinteresuotosioms šalims, nei

tretiesiems asmenims. Iš to darytina išvada, jog Komisija teisingai ginčijamame sprendime nustatė, kad sprendimas dėl peroksidų nėra sprendimas, privalomai nacionaliniams teismams konstatuojantis ieškovės padarytą EB 81 straipsnio pažeidimą.

53 Iš tikrųjų sprendime dėl peroksidų nėra jokių su ieškove susijusių ir privalomų teiginių, galinčių iš anksto lemti nacionalinių teismų nepriklausomą vertinimą, jame, siekiant padėti lengviau suprasti jo adresatų padaryto pažeidimo priežastis ir kontekstą, pateikiamas tik ieškovės elgesio aprašymas. Todėl negalima tvirtinti, kad ieškovei gali būti reiškiami ieškiniai dėl žalos atlyginimo nacionaliniuose teismuose, neleidžiant jai gintis. Priešingai nei tvirtina ieškovė, paskelbtas sprendimas dėl peroksidų negali būti naudojamas kaip lemiamas įrodymas prieš ją, nei padėti tretiesiems asmenims tokiame ginče pateikti įrodymus.

54 Be to, Komisija tvirtina, kad 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų EB 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1) 30 straipsnis, t. y. nuostata, kuri pakeitė Reglamento Nr. 17 21 straipsnį ir išplėtė skelbimo sąlygas, aiškiai apėmusi sprendimus skirti nuobaudas ir periodines baudas, patvirtina jos aiškinimą ir visiškai neprieštarauja ankstesnei skelbimų praktikai. Skelbimas pirmiausia skirtas užtikrinti administravimo skaidrumą ir, antra, sprendimų skirti nuobaudas atveju, – užtikrinti atgrasantį poveikį siekiant šio sprendimo 50 punkte minėtame Teisingumo Teismo sprendime *Chemiefarma prieš Komisiją* nustatyto bendros prevencijos tikslo. Komisija mano, kad tariama nuobauda ieškovei, t. y. ginčijamos informacijos paskelbimas, negali paneigti bendros prevencijos tikslo, nei pakeisti normų dėl senaties apimties, išplėsdama jų taikymo sritį tiek, kad apribotų Komisijos teisę skelbti. Šiuo klausimu Komisija pabrėžia, kad nuobaudų skyrimo senaties terminai pagal Reglamento Nr. 1/2003 25 straipsnį aiškiai taikomi „23 ir 24 straipsniais Komisijai suteiktiems įgaliojimams“, ir todėl jie netaikomi sprendimų paskelbimui pagal minėto reglamento 30 straipsnį.

55 Galiausiai per posėdį Komisija nurodė šio sprendimo 46 punkte minėtą sprendimą *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* (89 punktas), pagal kurį faktų, susijusių su karteliu, įtraukimas į sprendimą paskirti baudas negali būti susietas su sąlyga, kad Komisija būtų kompetentinga konstatuoti su tuo susijusį pažeidimą, arba su sąlyga, kad ji būtų realiai konstatavusi tokį pažeidimą, ir pagal kurį Komisija sprendime, konstatuojančiame pažeidimą ir nustatančiame nuobaudą, gali teisėtai aprašyti faktines ir istorines inkriminuojamo elgesio aplinkybes. Be to, Komisija pabrėžė, kad pagal šį sprendimą taip pat yra ir su šio aprašymo skelbimu, nes jis gali padėti suinteresuotajai visuomenei gerai suprasti tokio sprendimo motyvus, o Komisija turi spręsti dėl reikalingumo įtraukti tokią informaciją.

56 Todėl ieškinio pagrindas, pagrįstas Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalies pažeidimu, turi būti atmestas.

b) Pirmosios instancijos teismo vertinimas

Pirminės pastabos

57 Savo pirmuoju ieškinio pagrindu ieškovė iš esmės ginčija Komisijos teisės pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį skelbti sprendimą, priimtą remiantis Reglamentu Nr. 17, kuris nebuvo skirtas ieškovei ir kurio tik konstatuojamoje dalyje buvo nurodytas ieškovės padarytas pažeidimas, to neminint rezoliucinėje dalyje, apimtį. Grįsdama savo ieškinio pagrindą ieškovė iš esmės tvirtina, kad, pirma, ji nėra „suinteresuotoji šalis“ Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalies sakinio pirmos dalies prasme, apie kurią tokia informacija gali būti paskelbta, ir antra, kad sprendimo dėl

peroksidų paskelbimas atskleidžiant informaciją, kuriai taikoma profesinės paslapties apsauga EB 287 straipsnio prasme, jai padarė žalos.

58 Pirmosios instancijos teismas mano, kad reikia pradėti nuo antros pirmojo ieškinio pagrindo dalies, susijusios su Komisijos teisės skelbti laikantis EB 287 straipsnio apimtimi, pagrįstumo nagrinėjimo.

Dėl Komisijos teisės skelbti pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnį apimties

59 Pirmiausia reikia priminti Reglamento Nr. 17 21 straipsnio, kuris reglamentuoja Komisijos teisę skelbti, turinį.

60 Viena vertus, Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 1 dalyje išvardijami sprendimai, kuriuos Komisija gali skelbti, ir prie šio sąrašo remiantis teismų praktika reikia pridėti sprendimus paskirti baudas pagal minėto reglamento 15 straipsnį (šiuo klausimu žr. 50 punkte minėtų sprendimų *Chemiefarma prieš Komisiją* 101–104 punktus ir *Francolor prieš Komisiją* 30 ir 31 punktus). Kita vertus, minėto reglamento 21 straipsnio 2 dalies pirma sakinio dalis numato, kad „skelbiamoje informacijoje nurodomi suinteresuotųjų šalių pavadinimai ir sprendimo esmė“. Be to, pagal minėto reglamento 21 straipsnio 2 dalies antrą sakinio dalį Komisija turi „atsižvelgti į teisėtus įmonių interesus saugoti jų komercines paslaptis“.

61 Apskritai pirmiausia reikia pažymėti, kad net jei akto skelbimas nėra aiškiai numatytas Sutartyse ar Bendrijos teisės bendro pobūdžio akte, iš Sutartimis nustatytos sistemos, o būtent iš ES 1 straipsnio, EB 254 ir 255 straipsnių bei juose įtvirtintų atvirumo principo ir Bendrijų institucijų veiklos skaidrumo pareigos, matyti, kad nesant nuostatų, tiesiogiai nurodančių ar draudžiančių skelbimą, institucijų teisė paviešinti savo priimtus aktus yra taisyklė. Vis dėlto ši taisyklė turi išimčių kai, pavyzdžiui, nuostatomis, užtikrinančiomis profesinių paslapčių laikymąsi, Bendrijos teisė draudžia atskleisti šiuos aktus ar tam tikrą juose esančią informaciją. Todėl Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalimi nesiekiama apriboti Komisijos laisvės savo iniciatyva skelbti savo sprendimo išsamesnę versiją nei būtinas minimumas ir į ją įtraukti informaciją, kurios paskelbimas nėra privalomas, jei šios informacijos atskleidimas yra suderinamas su profesinės paslapties apsauga (46 punkte minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 69 ir 79 punktai).

62 Be to, reikia priminti, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalies antra sakinio dalis, kaip ir minėto reglamento 20 straipsnis, yra tik EB 287 straipsnyje įtvirtintos profesinės paslapties apsaugos sukonkretinimas Bendrijos antrinėje teisėje ir kad Sprendimo 2001/462 9 straipsnyje numatyta procedūra skirta tik įgyvendinti minėtame Teisingumo Teismo sprendime *AKZO Chemie prieš Komisiją* (ypač 29 ir 30 punktai; taip pat šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 28 punktą) pripažintus procedūrinius reikalavimus. Ši procedūra taikoma, kai Komisija vykstant procedūrai konkurencijos srityje planuoja atskleisti informaciją, galinčią pažeisti profesinės paslapties apsaugą EB 287 straipsnio (pirmoji ir antroji pastraipos) prasme, nesvarbu, kokios formos šis atskleidimas būtų, įskaitant ir sprendimo paskelbimą *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* (trečioji pastraipa) ar internete.

63 Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad nei EB 287 straipsnis, nei Reglamentas Nr. 17 tiesiogiai nenurodo, kokia informacija, kuri nėra komercinė paslaptis,

yra saugoma kaip profesinė paslaptis. Vis dėlto iš atviros EB 287 straipsnio (draudžiančio „atskleisti informaciją, kuri dėl jos pobūdžio yra saugoma kaip profesinė paslaptis, ypač informaciją apie įmones, jų verslo ryšius ar sąnaudų sudedamąsias dalis“) formuluotės, Reglamento Nr. 2842/98 13 straipsnio 1 dalies ir teismų praktikos matyti, kad sąvoka „informacija, saugoma kaip profesinė paslaptis“ apima konfidencialią informaciją, kurios neapima komercinė paslaptis (1985 m. lapkričio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Adams prieš Komisiją*, 145/83, Rink. p. 3539, 34 punktas ir 1996 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Postbank prieš Komisiją*, T-353/94, Rink. p. II-921, 86 punktas).

64 Iš šios plačios sąvokos „informacija, saugoma kaip profesinė paslaptis“ reikšmės matyti, kad Reglamento Nr. 17 21 straipsnis ir Sprendimo 2001/462 9 straipsnis turi būti aiškinami taip, jog jie yra taikomi, kaip ir Reglamento Nr. 2842/98 13 straipsnio 1 dalis, tiek komercinėms paslaptims, tiek kitai konfidencialiai informacijai. Be to, reikia pažymėti, kad informacijos, kurios apsaugos pagal EB 287 straipsnį reikalauja profesinė paslaptis, konfidencialumas gali kilti ir iš kitų Bendrijos pirminės bei antrinės teisės nuostatų, pavyzdžiui, Reglamento Nr. 1049/2001 (minėto 46 punkte) 4 straipsnio ar EB 286 straipsnio ir 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001, p. 1) (taip pat šiuo klausimu žr. 46 punkte minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 34 ir 35 punktus).

65 Apskritai kalbant apie komercinės paslapties ar kitos informacijos, kurią apima profesinė paslaptis, pobūdį, pirmiausia būtina, kad komercinę paslaptį ar kitą konfidencialią informaciją žinotų tik ribotas asmenų ratas. Antra, tai turi būti informacija, kurios atskleidimas galėtų padaryti didelę žalą ją pateikusiems ar tretiesiems asmenims (63 punkte minėto sprendimo *Postbank prieš Komisiją* 87 punktas; taip pat žr. 2005 m. gruodžio 22 d. Komisijos pranešimo 2005/C 325/07 dėl susipažinimo su dokumentais taisyklių bylose, susijusiose su (EB) 81 ir 82 straipsniais (OL C 325,

p. 7), 3.2.1 ir 3.2.2 punktus). Galiausiai būtina, kad interesai, kurie gali būti pažeisti atskleidus informaciją, būtų objektyviai verti apsaugos. Vertinant, ar informacija yra konfidenciali, reikia nustatyti santykį tarp teisėtų interesų, kurie neleidžia jos atskleisti, ir bendro intereso, kuris reikalauja, kad Bendrijos institucijų veiksmai būtų atliekami kuo atviriau (46 punkte minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 71 punktas).

66 Iš to matyti, kad, viena vertus, kai bylas nagrinėjantis pareigūnas priima sprendimą pagal Sprendimo 2001/462 9 straipsnio trečiąją pastraipą, jis neturi apsiriboti vien tik nustatymu, ar pagal Reglamentą Nr. 17 priimto sprendimo paviešinti skirtoje versijoje yra komercinių paslapčių ar kitos informacijos, kuriai taikoma panaši apsauga, bet taip pat patikrinti, ar šioje versijoje nėra kitos informacijos, kuri negali būti paviešinta dėl specialiai ją saugančių Bendrijos teisės taisyklių ar dėl to, kad ji yra susijusi su informacija, kurios atžvilgiu dėl jos pobūdžio yra įpareigojimas saugoti profesinę paslaptį (46 punkte minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 34 punktas). Kita vertus, vykdydamas teisėtumo kontrolę Pirmosios instancijos teismas turi prižiūrėti, kad bylas nagrinėjantis pareigūnas neviršytų nustatytų įgaliojimų, ir patikrinti, ar šis pareigūnas tinkamai saugojo profesinę paslaptį nagrinėjamu atveju. Tačiau Pirmosios instancijos teismas negali priekaištauti bylas nagrinėjančiam pareigūnui neištaisius galimų Komisijos priimant sprendimą, kuris turi būti paskelbtas, padarytų klaidų, nes tokių klaidų taisymas nepriklauso jo kompetencijai. Taigi Pirmosios instancijos teismas negali kvestionuoti nei sprendimo, skirto paskelbti, formalaus teisėtumo, nei jo pagrįstumo, net jei tokiame sprendime yra didelių klaidų.

67 Remiantis šio sprendimo 59–66 punktuose išdėstytais principais reikia išnagrinėti klausimą, ar ir kiek ieškovės ginčijama informacija yra saugoma profesinės paslapties EB 287 straipsnio prasme.

Dėl profesinės paslapties apsaugos taikymo ginčijamai informacijai

— Bendros pastabos

68 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia išnagrinėti, ar ginčijamai informacijai taikoma profesinės paslapties apsauga pagal EB 287 straipsnį, kaip ši sąvoka buvo išaiškinta šio sprendimo 63 ir 65 punktuose, ir konkrečiai patikrinti, ar minėtos informacijos paskelbimas gali sukelti didelę žalą ieškovei.

— Dėl profesinės paslapties apsaugos aspektų, į kuriuos atsižvelgė bylas nagrinėjantis pareigūnas

69 Pirmosios instancijos teismas pirmiausia primena, kad ieškovei užginčijus tam tikrų su ja susijusių sprendimo dėl peroksidų vietų skelbimą ir pateikus prašymą įslaptinti šią informaciją, bylas nagrinėjantis pareigūnas ginčijamame sprendime tik vertino, ar ieškovės ginčijama informacija yra komercinė paslaptis, kurios atskleidimas gali pažeisti ieškovės teisėtus interesus.

70 Reikia pažymėti, kad nors ginčus nagrinėjantis pareigūnas formaliai apribojo savo tyrimo dalyką, vis dėlto jis savo vertinime išreiškė nuomonę dėl ginčijamos informacijos atskleidimo žalingumo ir dėl jos konfidencialumo. Taigi bylas nagrinėjantis pareigūnas, viena vertus, išnagrinėjo, ar ginčijamos informacijos paskelbimas gali

tretiesiems asmenims suteikti įrodymų, leidžiančių jiems nacionaliniuose teismuose ieškovei pareikšti ieškinius dėl žalos atlyginimo, ir, kita vertus, ar toks paskelbimas gali labai pabloginti ieškovės reputaciją rinkoje.

71 Iš to, kas išdėstyta, kaip ir iš šio sprendimo 21 punkto, matyti, kad bylas nagrinėjantis pareigūnas, atsakydamas į ieškovės prašymą įslaptinti informaciją, iš esmės sprendė klausimą, ar ginčijama informacija yra kita nei komercinė paslaptis konfidenciali informacija. Šiuo klausimu bylas nagrinėjantis pareigūnas padarė išvadą, kad ieškovės suinteresuotumas ištrinti ginčijamą informaciją galutinėje paskelbti skirtoje sprendimo dėl peroksidų versijoje yra nepakankamas.

— Dėl ginčijamo sprendimo, kiek jis yra susijęs su profesinės paslapties apsauga, pagrįstumo

72 Pirmosios instancijos teismas primena, jog įmonės, kurios atžvilgiu Komisija priėmė sprendimą paskirti baudas už konkurencijos teisės pažeidimą, interesas, kad jos pažeidimo detalės nebūtų paviešintos, nenusipelno jokios išskirtinės apsaugos, atsižvelgiant, viena vertus, į visuomenės interesą kuo išsamiau sužinoti bet kokių Komisijos veiksmų motyvus, į ūkio subjektų interesą sužinoti, už kokį elgesį paskiriama sankcija, ir asmenų, kuriems buvo pakenkta pažeidimu, interesą sužinoti tokio elgesio detales, kad prireikus galėtų įrodinėti savo teises nubaustų įmonių atžvilgiu, ir, kita vertus, į tokios įmonės galimybę perduoti tokį sprendimą teisminei kontrolei (46 punkte minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 78 punktas). Pirmosios instancijos teismas mano, kad šis vertinimas *mutatis mutandis* taikomas sprendimams, konstatuojantiems įmonės, kurios nubausti neleidžia suėjęs senaties terminas pagal Reglamento Nr. 2988/74, pažeidimą, t. y. sprendimams, kuriuos priimti Komisijai netiesiogiai leidžia Reglamento Nr. 17 nustatyta sistema, kai minėta

institucija pateisina savo teisėtą interesą šiuo klausimu (2005 m. spalio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sumitomo Chemical ir Sumika Fine Chemicals prieš Komisiją*, T-22/02 ir T-23/02, Rink. p. II-4065, 60–63 punktai).

73 Vis dėlto reikia pažymėti, kad šio sprendimo 72 punkte minėtos teismų praktikos taikymas reikalauja, kad susijusi įmonė galėtų ginčyti nustatytą pažeidimą teisme, tik jei jis yra nurodytas bent rezoliucinėje sprendimo dalyje, o sprendimas būtų jai skirtas. Iš tikrųjų šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip nurodo pati Komisija, kad ir kokie būtų sprendimo motyvai, tik rezoliucinė jo dalis gali sukelti teisinių pasekmių ir todėl leisti jį ginčyti. Tačiau dėl sprendimo konstatuojamojoje dalyje pateiktų vertinimų negalima pareikšti ieškinio dėl panaikinimo. Bendrijos teismų teisėtumo kontrolė gali būti taikoma tik tiek, kiek, būdami žalos sukeliančio akto motyvais, jie yra būtinas šio akto rezoliucinės dalies pagrindas (2004 m. sausio 28 d. Teisingumo Teismo nutarties *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-164/02, Rink. p. I-1177, 21 punktas; 2003 m. kovo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CMA CGM ir kt. prieš Komisiją*, T-213/00, Rink. p. II-913, 186 punktas), arba bent jau jeigu šie motyvai gali pakeisti to, kas nuspręsta aptariamo akto rezoliucinėje dalyje, esmę (šiuo klausimu žr. 2002 m. lapkričio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lagardère ir Canal+ prieš Komisiją*, T-251/00, Rink. p. II-4825, 67 ir 68 punktus).

74 Tačiau šioje byloje iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nepaisant to, ar Komisija sprendimo dėl peroksidų motyvuose pagrįstai konstatavo ieškovės pažeidimą, kadangi tai nebuvo nurodyta rezoliucinėje dalyje, ieškovė neturėjo teisės ginčyti minėto sprendimo. Todėl ieškovės pareikštas ieškinys Pirmosios instancijos teismui dėl sprendimo dėl peroksidų, kad šis patikrintų ginčijamos informacijos pagrįstumą, bet kuriuo atveju būtų buvęs nepriimtinas, net jei jis būtų pareikštas per EB 230 straipsnio penktojoje pastraipoje numatytą terminą (šiuo klausimu žr. 52 punkte minėto sprendimo *Compagnie maritime belge transports ir kt. prieš Komisiją* 150 punktą).

75 Be to, kaip nurodo ieškovė, Komisijos teisės priimti ir skelbti sprendimus pagal Reglamentą Nr. 17 apimtis ir profesinės paslapties apsaugos apimtis turi būti aiškinamos atsižvelgiant į bendruosius principus ir pagrindines teises, kurie sudaro Bendrijos teisinės sistemos sudedamąją dalį, ir ypač į nekaltumo prezumpcijos principą, patvirtintą 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, 2000, p. 1) 48 straipsnyje, kuris taikomas įmonėms taikomų konkurencijos taisyklių pažeidimo nagrinėjimo procedūroms, kuriose gali būti paskiriamos vienkartinės ar periodinės baudos (1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Hüls prieš Komisiją*, C-199/92 P, Rink. p. I-4287, 150 punktas; 2004 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją*, T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. II-2501, 178 punktas ir 72 punkte minėto sprendimo *Chemical ir Sumika Fine Chemicals prieš Komisiją* 104 ir 105 punktai).

76 Be to, reikia pažymėti, kad remiantis nekaltumo prezumpcija kiekvienas kaltinamas asmuo yra laikomas nekaltu tol, kol jo kaltė neįrodyta pagal įstatymą. Taigi ši prezumpcija draudžia bet kokį formalų konstatavimą ir net bet kokią aliuziją dėl kaltinamojo asmens atsakomybės už konkretų pažeidimą sprendime, kuriuo baigiama procedūra, jei šis asmuo negalėjo pasinaudoti esant normaliai procedūros, kuri baigiasi sprendimu dėl prieštaravimo pagrįstumo, eigai suteikiamomis garantijomis savo teisėms į gynybą įgyvendinti (72 punkte minėto sprendimo *Sumitomo Chemical ir Sumika Fine Chemicals prieš Komisiją* 106 punktas). Be to, pažeidimu kaltinamo asmens kaltė yra galutinai įrodyta tik tuomet, kai šį pažeidimą konstatuojantis sprendimas įgyja *res judicata* galią, o tai suponuoja arba susijusio asmens ieškinio dėl šio sprendimo nepareiškimą per EB 230 straipsnyje penktojoje pastraipoje numatytą terminą, arba, pareiškus tokį ieškinį, galutinį ginčo proceso nutraukimą, ypač teismo sprendimu, patvirtinančiu minėto sprendimo teisėtumą.

77 Todėl negali būti laikomi teisiškai įrodytais teiginiai, kurių kaltinamas asmuo negalėjo ginčyti Bendrijos teisme, nors jis ginčija jų pagrįstumą. Iš tikrųjų tai, kad tokie teiginiai visiškai išvengia teismo kontrolės, ir tai, kad jų prireikus neištaiso Bendrijos

teismas, kai jie yra neteisėti, akivaizdžiai prieštarauja nekaltumo prezumpcijos principui. Bet koks kitoks aiškinimas pažeistų valdžios pasidalijimo ir institucinės pusiausvyros tarp administracinės ir teisminės valdžios sistemą, nes ginčo atveju tik teisminė valdžia priima galutinį sprendimą dėl įrodymų pakankamumo konstatuoti įmonės atsakomybę už konkurencijos normų pažeidimą.

78 Be to, Pirmosios instancijos teismas mano, kad jei Komisijos teiginiams dėl įmonės padaryto pažeidimo galima priešpastatyti nekaltumo prezumpcijos principo taikymą, šiuos teiginius iš esmės reikia laikyti konfidencialiais visuomenės atžvilgiu ir jiems dėl jų pobūdžio turi būti taikoma profesinės paslapties apsauga. Šis principas išplaukia iš būtinybės gerbti susijusio asmens reputaciją ir orumą, kol jis nėra nubaustas galutiniu sprendimu (pagal analogiją žr. 2006 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BASF prieš Komisiją*, T-15/02, Rink. p. II-497, 604 punktą). Tokios informacijos konfidencialumas yra patvirtintas Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 1 dalies b punktu, pagal kurį yra saugoma informacija, kurios atskleidimas pažeistų individo privatumą ir neliečiamumą. Galiausiai šios informacijos konfidencialumas negali priklausyti nuo to, kiek ji turi ir ar iš viso turi įrodomąją galią sprendžiant ginčą nacionaliniame teisme.

79 Šiuo klausimu atsakovė negali remtis minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 89 punktu, nes jame pateiktas Pirmosios instancijos teismo vertinimas nėra susiję su panašia situacija į tą, kuri nagrinėjama šioje byloje, kai ieškovė neturi jokios galimybės ginčyti sprendime dėl peroksidų išdėstytų su ja susijusių teiginių pagrįstumo (46 punkte minėto sprendimo *Bank Austria Creditanstalt prieš Komisiją* 78 punkto *in fine*). Iš šio sprendimo 72 ir 73 punktuose minėtos teismų praktikos matyti, kad Komisija negali pasibaigus senaties terminui priimti pažeidimą konstatuojančio sprendimo, jei neįrodo teisėto intereso tai konstatuoti ir jei susijusi įmonė neturi jokios galimybės ginčyti šių teiginių Bendrijos teismuose (šiuo klausimu taip pat žr. 52 punkte minėto sprendimo *Coca-Cola prieš Komisiją* 86 punktą).

80 Šioje byloje, kaip tai buvo konstatuota šio sprendimo 74 punkte, ieškovė negalėjo pareikšti ieškinio dėl sprendimo dėl peroksidų panaikinimo, nes šio sprendimo rezoliucinėje dalyje nebuvo paminėtas jos dalyvavimas pažeidime, nors ji ir ginčijo šio sprendimo konstatuojamosios dalies, kurioje pripažįstamas jos dalyvavimas pažeidime, pagrįstumą. Tokia situacija prieštarauja nekaltumo prezumpcijos principui ir pažeidžia profesinės paslapties, kaip ji išaiškinta šio sprendimo 75–78 punktuose, apsaugos principą, kuris reikalauja, kad būtų gerbiami ieškovės reputacija ir orumas. Todėl reikia pripažinti, kad ginčijama informacija yra informacija, kuriai dėl jos pobūdžio taikoma profesinės paslapties apsauga pagal EB 287 straipsnį. Šiuo klausimu galiausiai reikia pažymėti, kad Komisija per posėdį pati pripažino, jog ji galėjo paskelbti sprendimą dėl peroksidų jame tik nurodydama, kad ieškovės atžvilgiu buvo pradėta administracinė procedūra, ir nutraukti tyrimą jos atžvilgiu dėl senaties termino pasibaigimo. Reikia konstatuoti, kad tokiomis aplinkybėmis nėra už teisėtą ieškovės interesą saugoti ginčijamą informaciją viršesnio visuomenės intereso paskelbti šią informaciją.

81 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog bylas nagrinėjantis pareigūnas, konstatuodamas, kad ginčijamai informacijai nereikia taikyti apsaugos ir kad jos paskelbimas nedaro didelės ir neteisingos žalos ieškovės interesams, šioje byloje klaidingai aiškino profesinės paslapties apsaugą. Todėl ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas tiek, kiek juo atmetamas ieškovės prašymas įslaptinti su ja susijusią informaciją, nesant reikalo nagrinėti kitų ieškovės pateiktų ieškinio pagrindų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

82 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti ieškovės bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

1. Panaikinti 2004 m. spalio 1 d. Komisijos sprendimą (2004) D/204343.

2. Priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Jaeger Azizi Cremona

Paskelbta 2007 m. spalio 12 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon M. Jaeger

Turinys

Teisinis pagrindas ..... II - 4232

Faktinės aplinkybės, procedūra ir šalių reikalavimai ..... II - 4235

Dėl teisės ..... II - 4242

A — Dėl prašymo dėl panaikinimo priimtinumo ..... II - 4242

1. Šalių argumentai ..... II - 4242

2. Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 4244

B — Dėl esmės ..... II - 4246

1. Pirminės pastabos ..... II - 4246

2. Dėl ieškinio pagrindo, pagrįsto Reglamento Nr. 17 21 straipsnio pažeidimu .. II - 4247

a) Šalių argumentai ..... II - 4247

b) Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 4251

Pirminės pastabos ..... II - 4251

Dėl Komisijos teisės skelbti pagal Reglamento Nr. 17 21 straipsnį apimties ..... II - 4252

Dėl profesinės paslapties apsaugos taikymo ginčijamai informacijai ..... II - 4256

— Bendros pastabos ..... II - 4256

— Dėl profesinės paslapties apsaugos aspektų, į kuriuos atsižvelgė bylas nagrinėjantis pareigūnas ..... II - 4256

— Dėl ginčijamo sprendimo, kiek jis yra susijęs su profesinės paslapties apsauga, pagrįstumo ..... II - 4257

Dėl bylinėjimosi išlaidų ..... II - 4261